

Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków

DECYZJA ADMINISTRACYJNA
Wrocław, dnia 30.10.2024
Zastępca Dolnośląskiego
Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków
Katarzyna Dębska

WRiD.5130.34.2024.JK
za zwrotnym potwierdzeniem odbioru

Wrocław, dnia 30.10.2024 r.

Numer rejestru zabytków:

A/6275

DECYZJA

W SPRAWIE WPISANIA ZABYTKU DO REJESTRU ZABYTKÓW

Działając na podstawie art. 89 pkt 2 i art. 9 ust. 1, w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 litera „c”, art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2024, poz. 1292 t. j.), oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2024, poz. 572 t. j.), w wyniku postępowania administracyjnego przeprowadzonego na wniosek właściciela obiektu - Gminy Wińsko,

o r z e k a m

wpisać do rejestru zabytków nieruchomości województwa dolnośląskiego: **budynek dawnej ujeżdżalni koni regimentu kirasjerów, położony w Wińsku przy ul. Wincentego Witosa 4, na działce nr 676, obr. 0028**, w granicach murów obwodowych, jak na załączniku nr 2, mapie ewidencyjnej w skali 1:1000, stanowiącej integralną część niniejszej decyzji.

U Z A S A D N I E N I E

Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków wszczął w dniu 14 października 2024 roku, na wniosek właściciela nieruchomości – Gminy Wińsko, postępowanie administracyjne w sprawie wpisu do rejestru zabytków budynku dawnej ujeżdżalni koni regimentu wińskiego, położonego w Wińsku przy ul. Wincentego Witosa 4, na działce nr 676, obr. 0028.

W dniu 15 października 2024 roku przeprowadzono oględziny obiektu przy udziale strony. Postępowanie zostało zakończone, o czym zawiadomiono stronę pismem z dnia 22 października 2024 roku, jednocześnie informując o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia co do zebranych dowodów i materiałów, w tym składania wniosków i uwag. Właściciel nieruchomości nie wystąpił z wnioskiem o udostępnienie akt sprawy, nie wniósł również żadnych uwag w trakcie postępowania administracyjnego.

W toku postępowania Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków ustalił stan faktyczny i prawny sprawy i zważył, co następuje.

Budynek znajduje się na południe od centrum miejscowości na terenie dawnego przedmieścia wołowskiego. Został wzniesiony około 1880 roku w miejscu strategicznym: przy skrzyżowaniu dróg wiodących w kierunku północ-południe (Wąsosz-Wołów) i wschód-zachód (Żmigród-Lubin), na terenie zespołu zabudowań koszarowych, jako ujeżdżalnia koni regimentu kirasjerów - formacji konnej jazdy walczącej w zbrojach.

Oddział wojskowy stacjonował w Wińsku co najmniej od początku XVIII wieku. Początkowo za wartownię służyło pomieszczenie w przyziemiu ratusza. Pierwszy wolnostojący budynek odwachu został wybudowany po zajęciu Śląska przez Prusy, tj. w latach 1743–1750, w okresie zintensyfikowania

rozwoju budownictwa garnizonowego. W 3 ćwierci XIX wieku został zlikwidowany, co zbiega się chronologicznie z zakończeniem wojny Francusko-Pruskiej i zawarciem traktatu pokojowego w 1871 roku (tzw. *Goldener Frieden*), a także datą budowy ujeżdżalni. Na mocy zawartego rozejmu doszło do wypłat ogromnych kontrybucji na rzecz Prus oraz proklamacji Cesarstwa Niemieckiego. Od tego momentu datuje się przyspieszony rozwój gospodarczy i militarny Niemiec. Prawdopodobnie były to okoliczności gospodarczo-polityczne sprzyjające wzniesieniu na terenie przedmieścia wołowskiego nowych zabudowań koszarowych regimentu wojskowego.

Rozstrzygnięcia traktatu wersalskiego zawartego w 1919 roku pomiędzy Niemcami a mocarstwami Ententy i państwami sprzymierzonymi, skutkowały nałożeniem reparacji wojennych oraz demilitaryzacją Niemiec. Wówczas zlikwidowano garnizon w Wińsku, a budynki koszar zostały wykupione przez osoby prywatne. Ujeżdżalnia w latach 20. XX wieku stała się własnością żydowskiej rodziny Steihardt, która prowadziła w niej działalność gospodarczą. W bezpośrednim sąsiedztwie wybudowano młyn napędzany maszyną parową (obecnie w tym miejscu znajduje się komin) i piekarnię. Prowadzono również handel nawozami, składowanymi w budynku stanowiącym przedmiot postępowania. Na gruncie społecznego niezadowolenia, na którym naziści zbudowali większość elektoratu, w Wińsku u progu II wojny światowej odnotowuje się zdecydowane poparcie dla rosnącego w siłę NSDAP. Około 1936 roku majątek Steihardtów został znacjonalizowany, następnie w 1939 roku rodzina zbiegła do Stanów Zjednoczonych. Po II wojnie światowej maneż pełnił rolę gospodarczą, związaną funkcjonalnie z sąsiadującym zakładem rzeźni miejskiej. Obecnie dawna ujeżdżalnia koni regimentu kirasjerów nie jest użytkowana.

Jest to budowla założona na planie prostokąta wydłużonego na osi północ – południe, usytuowana szczytowo w stosunku do ulicy. Zwartą, trójkondygnacyjną bryłę o powierzchni około 450 m² nakrywa stromy, symetryczny dach dwuspadowy o kącie nachylenia połaci wynoszącym około 45 stopni.

Budynek zbudowano w konstrukcji szkieletowej z wypełnieniem z cegły w układzie wozówkowym, w partii przyziemia na niskim, kamiennym cokole. Obiekt pozbawiony jest pokrycia dachowego, wieża dachowa jest odsłonięta, od strony północnej ugięta i częściowo zarwana. Konstrukcja wieży jest scalona z konstrukcją nośną ścian budynku wzniesionych w technice ryglowej. Jest to wieża otwarta, dwuwieżakowa, typu rozporowo-wieszarowego, płatwiowo-kleszczowego z kleszczami skośnymi.

Elewacje cechuje zmienna liczba osi prostokątnych otworów okiennych i drzwiowych. W elewacji południowej na osi znajduje się otwór bramny z zachowaną, drewnianą stolarką drzwiową, w szczycie - drewniana dekoracja kratownicowa. Otwór drzwiowy we wschodniej osi został wtórnie obmurowany. Elewacja wschodnia jest częściowo zawalona. Stolarka okienna budynku nie jest zachowana. Fragmentarycznie zachowały się drewniane opaski otworów okiennych.

Wnętrze ujeżdżalni jest jednoprzestrzenne, z otwartą wieżą dachową wspartą na ścianach nośnych. W północnej części budynku: na belce poziomej znajduje się wypalony napis „Steinhardt & Co. Winzig”, wieszaki z zachowaną dekoracją snycerką.

Budynek jest nieużytkowany. Elementy konstrukcyjne budowli są częściowo zawalone, ugięte, splekane i porażone biologicznie, ściany ze znacznymi ubytkami ceglanego wypełnienia. Pomimo tego zachował historyczne: tkankę i bryłę oraz układ funkcjonalny.

Na podstawie art. 9 ust. 1 ww. ustawy do rejestru zabytków wpisuje się zabytek nieruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków z urzędu bądź na wniosek właściciela nieruchomości lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c) wyżej cyt. ustawy, ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania dzieła architektury i budownictwa; art. 3 ww. ustawy określa, że zabytkiem jest *nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową*.

Budynek spełnia ustawową definicję zabytku, gdyż jest dziełem człowieka i materialnym śladem minionej epoki. Jak wskazano wyżej powstał około 1880 roku jako ujeżdżalnia koni regimentu

kirasjerów, w następnych dziesięcioleciach użytkowany gospodarczo, w ostatnich latach pozbawiony użytkownika ulegał stopniowej destrukcji.

Dawny manège posiada wartość historyczną wynikającą z autentyczności historycznej substancji zabytkowej, czytelnej formy i funkcji. Jako relikw nieistniejącej zabudowy koszarów wojskowych, przekształcony w następnych latach w budynek gospodarczy przy młynie i piekarni prowadzonej przez rodzinę żydowską, po II wojnie światowej - rzeźni miejskiej, jest materialnym świadectwem przeszłości miejscowości. W jego tkance i strukturze odcisnęły piętno przemiany istotne z punktu widzenia przeszłości tych ziem.

Istotna jest również wartość naukowa obiektu, jako źródła badań nad przeszłością Ziemi Wińskiej, historią przemian społeczno-politycznych, a także pruską architekturą wojskową.

Wartość artystyczna wynika z harmonijnej kompilacji bryły i formy odpowiedniej dla jednoprzestrzennej, rozległej ujeżdżalni z konstrukcją szkieletową z wypełnieniem z cegły, tzw. murem pruskim. Budynek cechuje przemyślana i jednorodna forma o wyraźnej stylistyce nawiązującej do tzw. architektury rodzimej proklamowanej szczególnie w okresie zjednoczenia Niemiec. Gabaryty budowli i wymogi funkcji stanowiły wyzwanie konstrukcyjne ostatecznie zrealizowane dzięki połączeniu dwóch typów więźby dachowej (rozporowo-wieszarowej, płatwiowo-kleszczowej). Powstał obiekt wyjątkowy pod względem organizacji przestrzeni wnętrza i konstrukcyjnym. Dawna ujeżdżalnia jest architektonicznym i komplementarnym elementem układu ruralistycznego miejscowości, współtworzącym jej pejzaż. Budynek, stanowiący świadectwo przeszłości Wińska, jest także istotnym elementem krajobrazu kulturowego i lokalnego dziedzictwa.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, wpis do rejestru zabytków jest jedną z form ochrony obiektów zabytkowych, która ma na celu zachowanie zabytku, w tym wypadku – budynku dawnej ujeżdżalni koni regimentu wińskiego, położonego w Wińsku, przy ul. Wincentego Witosa 4, którego wartości zasługują na utrwalenie a jego ochrona leży w interesie społecznym.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom - na podstawie art. 127 § 1 i art. 129 § 1 i § 2 k.p.a. i art. 93 ust. 1 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami - odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w terminie 14 dni od jej doręczenia, za moim pośrednictwem- Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, ul. Władysława Łokietka 11, 50-243 Wrocław.

Zgodnie z art. 127a. § 1 i § 2 ww. ustawy przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Załączniki stanowiące integralną część decyzji:

1. Pouczenie o skutkach wpisu do rejestru zabytków.
2. Kopia mapy ewidencyjnej w skali 1:1000 z zaznaczoną granicą wpisu do rejestru zabytków.
3. Klauzula informacyjna o przetwarzaniu danych osobowych.

UWAGA! NUMER REJESTRU ZOSTANIE NADANY PO UPRAWOMOCNIENIU NINIEJSZEJ DECYZJI

Otrzymuje:

1. Gmina Wińsko

Do wiadomości:

1. Narodowy Instytut Dziedzictwa, ul. Kopernika 36/40, 00-924 Warszawa
2. Starostwo Powiatowe w Wołowie
3. Sąd Rejonowy w Wołowie
4. a/a WRiD

Dolnośląski Wojewódzki
Konserwator Zabytków

Daniel Gibski

Załącznik nr 1

POUCZENIE o skutkach wpisu do rejestru zabytków

Wpisanie obiektu do rejestru zabytków pociąga za sobą następujące skutki wymienione w niżej przytoczonym wyciągu z ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U.2024.1292 t.j.):

Art. 5

Opieka nad zabytkiem sprawowana przez jego właściciela lub posiadacza polega, w szczególności, na zapewnieniu warunków:

- 1) naukowego badania i dokumentowania zabytku;
- 2) prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku;
- 3) zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie;
- 4) korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości;
- 5) popularyzowania i upowszechniania wiedzy o zabytku oraz jego znaczeniu dla historii i kultury.

Art. 12

1. Starosta, w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków, może umieszczać na zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru znak informujący o tym, iż zabytek ten podlega ochronie.

Art. 25

1. Zagospodarowanie na cele użytkowe zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru wymaga posiadania przez jego właściciela lub posiadacza:

- 1) dokumentacji konserwatorskiej określającej stan zachowania zabytku nieruchomego i możliwości jego adaptacji, z uwzględnieniem historycznej funkcji i wartości tego zabytku, jak również możliwości jego dostosowania dla osób ze szczególnymi potrzebami, o których mowa w ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnieniu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. z 2022 r. poz. 2240 oraz z 2024 r. poz. 731 i 1081);
- 2) uzgodnionego z wojewódzkim konserwatorem zabytków programu prac konserwatorskich przy zabytku nieruchomym, określającego zakres i sposób ich prowadzenia oraz wskazującego niezbędne do zastosowania materiały i technologie;
- 3) uzgodnionego z wojewódzkim konserwatorem zabytków programu zagospodarowania zabytku nieruchomego wraz z otoczeniem oraz dalszego korzystania z tego zabytku, z uwzględnieniem wyeksponowania jego wartości.

2. W celu spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 1, wojewódzki konserwator zabytków jest obowiązany nieodpłatnie udostępnić do wglądu właścicielowi lub posiadaczowi zabytku nieruchomego posiadaną przez siebie dokumentację tego zabytku oraz umożliwić dokonywanie niezbędnych odpisów z tej dokumentacji.

Art. 27

Na wniosek właściciela lub posiadacza zabytku wojewódzki konserwator zabytków przedstawia, w formie pisemnej, zalecenia konserwatorskie, określające sposób korzystania z zabytku, jego zabezpieczenia i wykonania prac konserwatorskich, a także zakres dopuszczalnych zmian, które mogą być wprowadzone w tym zabytku.

Art. 28

1. Niezależnie od obowiązków wynikających z opieki nad zabytkami, określonych w art. 5, właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego do rejestru lub zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków zawiadamia wojewódzkiego konserwatora zabytków o:

- 1) uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zdarzenia;
- 2) zagrożeniu dla zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zagrożenia;
- 4) zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości.

Art. 30

1. Właściciel lub posiadacz zabytku nieruchomego bądź nieruchomości o cechach zabytku jest obowiązany udostępnić ten zabytek bądź nieruchomość wykonawcy badań w celu ich przeprowadzenia.

2. W przypadku odmowy udostępnienia zabytku nieruchomego bądź nieruchomości, o których mowa w ust. 1, wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą właścicielowi lub posiadaczowi udostępnienie tego zabytku bądź nieruchomości, na czas niezbędny do przeprowadzenia badań, jednak nie dłuższy niż 3 miesiące od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

3. Za szkody wyrządzone w związku z badaniami, o których mowa w ust. 1 lub 2, przysługuje odszkodowanie na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym.

Art. 36

1. Pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga:

- 1) prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru, w tym prac polegających na usunięciu drzewa lub krzewu z nieruchomości lub jej części będącej wpisanym do rejestru parkiem, ogrodem lub inną formą zaprojektowanej zieleni;
 - 2) wykonywanie robót budowlanych w otoczeniu zabytku;
 - 3) prowadzenie badań konserwatorskich zabytku wpisanego do rejestru;
 - 4) prowadzenie badań architektonicznych zabytku wpisanego do rejestru;
 - 5) prowadzenie badań archeologicznych;
 - 6) przemieszczanie zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru;
 - 8) dokonywanie podziału zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru;
 - 9) zmiana przeznaczenia zabytku wpisanego do rejestru lub sposobu korzystania z tego zabytku;
 - 10) umieszczanie na zabytku wpisanym do rejestru: urządzeń technicznych, tablic reklamowych lub urządzeń reklamowych w rozumieniu art. 2 pkt 16b i 16c ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1130) oraz napisów, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1;
 - 11) podejmowanie innych działań, które mogłyby prowadzić do naruszenia substancji lub zmiany wyglądu zabytku wpisanego do rejestru, z wyłączeniem działań polegających na usuwaniu drzew lub krzewów z terenu nieruchomości lub jej części niebędącej wpisanym do rejestru parkiem, ogrodem albo inną formą zaprojektowanej zieleni;
3. Pozwolenia, o których mowa w ust. 1 i 1a, mogą określać warunki, które zapobiegają uszkodzeniu lub zniszczeniu zabytku.
4. Wojewódzki konserwator zabytków może uzależnić wydanie pozwolenia na podejmowanie działań, o których mowa w ust. 1 pkt 6, 9 i 11, od przeprowadzenia, na koszt wnioskodawcy, niezbędnych badań konserwatorskich, architektonicznych lub archeologicznych. Egzemplarz dokumentacji badań jest przekazywany nieodpłatnie wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków.

Art. 49

1. Wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą osobie fizycznej lub jednostce organizacyjnej posiadającej tytuł prawny do korzystania z zabytku wpisanego do rejestru, wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu albo ograniczonego prawa rzeczowego lub stosunku zobowiązaniowego, przeprowadzenie, w terminie określonym w tej decyzji, prac konserwatorskich lub robót budowlanych przy tym zabytku, jeżeli ich wykonanie jest niezbędne ze względu na zagrożenie zniszczeniem lub istotnym uszkodzeniem tego zabytku.

Art. 50

3. W przypadku wystąpienia zagrożenia dla zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru, polegającego na możliwości jego zniszczenia lub uszkodzenia, starosta, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków, może wydać decyzję o zabezpieczeniu tego zabytku w formie ustanowienia czasowego zajęcia do czasu usunięcia zagrożenia. Przepisy o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli nie jest możliwe usunięcie zagrożenia, o którym mowa w ust. 1 lub 3:

- 2) zabytek nieruchomy może być na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków wywłaszczony przez starostę na rzecz Skarbu Państwa lub gminy właściwej ze względu na miejsce położenia tego zabytku, w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

Art. 73

Osoba fizyczna, jednostka samorządu terytorialnego lub inna jednostka organizacyjna, będąca właścicielem lub posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru albo posiadająca taki zabytek w trwałym zarządzie albo będąca właścicielem lub posiadaczem zabytku wpisanego na Listę Skarbów Dziedzictwa, może ubiegać się o udzielenie dotacji celowej z budżetu państwa na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru albo prac konserwatorskich lub restauratorskich przy zabytku wpisanym na Listę Skarbów Dziedzictwa.

Art. 107a

1. Właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego na Listę Skarbów Dziedzictwa albo wpisanego do rejestru lub innego zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków, który nie powiadomił odpowiednio ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego albo wojewódzkiego konserwatora zabytków o:

- 1) uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zdarzenia,
 - 2) zagrożeniu dla zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zagrożenia,
 - 4) zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości - podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 2000 zł.
2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada w drodze decyzji organ ochrony zabytków, którego właściciel lub posiadacz obowiązany był powiadomić.

Art. 107c

1. Osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która uniemożliwia lub utrudnia dostęp do zabytku organowi ochrony zabytków, wykonującemu uprawnienia wynikające z ustawy, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 2000 zł.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada w drodze decyzji organ ochrony zabytków, któremu uniemożliwiono lub utrudniono dostęp do zabytku.

Art. 107d

1. Kto bez pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków podejmuje działania, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1-5, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 500 000 zł.
2. Kto podejmuje działania, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1-5, niezgodnie z zakresem lub warunkami określonymi w pozwoleniu wojewódzkiego konserwatora zabytków, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 500 000 zł.
5. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1-4, nakłada w drodze decyzji organ ochrony zabytków, który wydał pozwolenie bądź był właściwy do wydania pozwolenia.

Art. 108

1. Kto niszczy lub uszkadza zabytek, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.
2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
3. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 polegające na zniszczeniu zabytku sąd orzeka na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zabytków nawiązkę w wysokości do wartości zniszczonego zabytku.
4. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 polegające na uszkodzeniu zabytku sąd orzeka obowiązek przywrócenia stanu poprzedniego, a jeśli obowiązek taki nie byłby wykonalny - nawiązkę na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zabytków w wysokości do wartości uszkodzenia zabytku.
5. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd może orzec na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zabytków nawiązkę w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia.

Art. 110

1. Kto będąc właścicielem lub posiadaczem zabytku nie zabezpieczył go w należyty sposób przed uszkodzeniem, zniszczeniem, zaginięciem lub kradzieżą, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.
2. W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1 można orzec nawiązkę do wysokości dwudziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami.

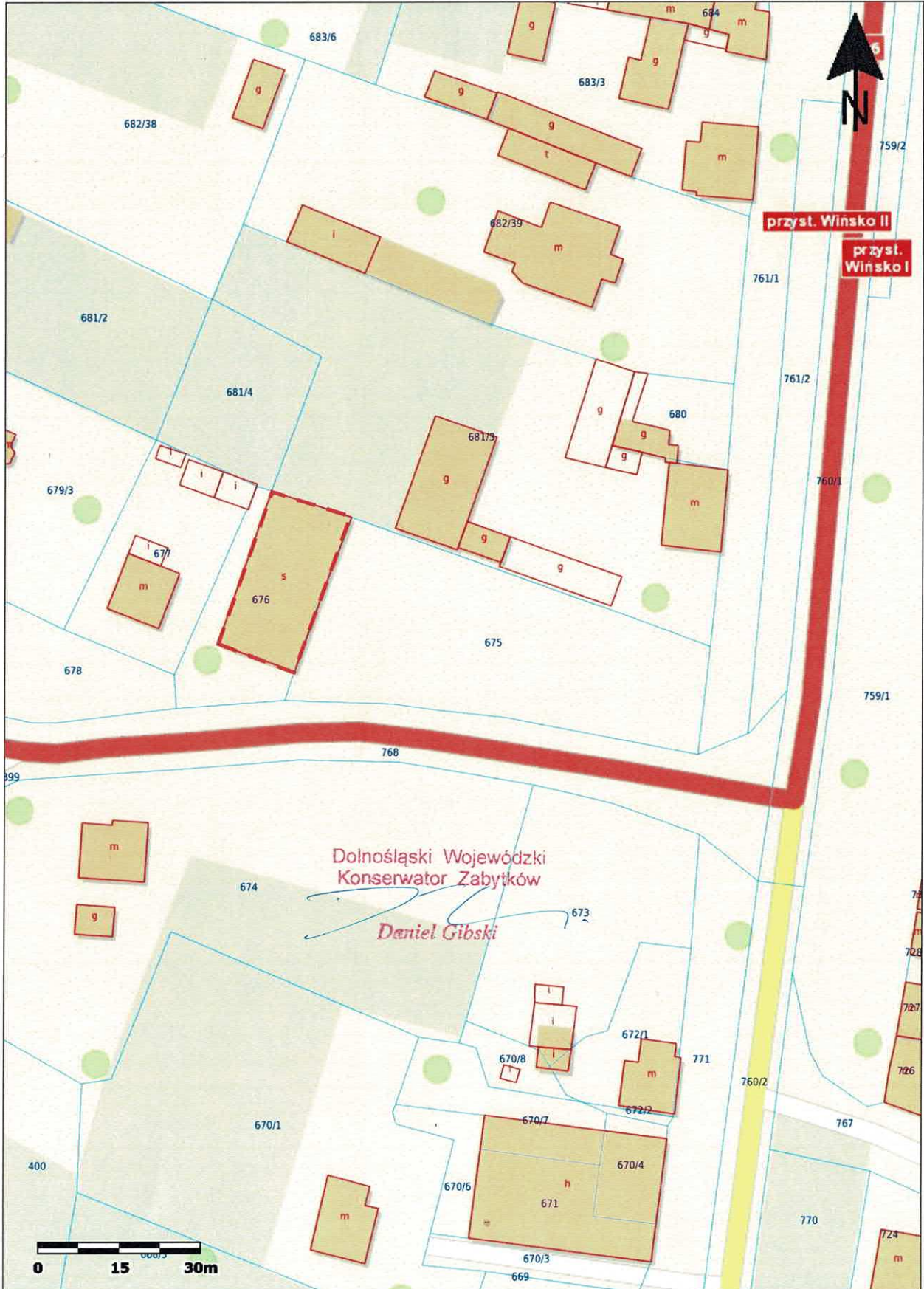
Art. 118

1. Kto bez pozwolenia umieszcza na zabytku wpisanym do rejestru: urządzenie techniczne, tablicę reklamową lub urządzenie reklamowe w rozumieniu art. 2 pkt 16b i 16c ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, lub napis, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.

Stanowi integraln

na działce nr 676, obr. 0028.

— — — — —

Skala 1:1000

Załącznik nr 3

Klauzula Informacyjna o przetwarzaniu danych osobowych

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. (dalej RODO) informujemy, że:

1) Administratorem danych osobowych jest Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków z siedzibą we Wrocławiu (50-243) przy ul. Łokietka 11, z którym można nawiązać kontakt:

- A. osobiście, poprzez umówienie wizyty;
- B. telefonicznie pod nr 71 343 65 01
- C. mailowo: dwkz@dwkz.pl

D. korespondencyjnie: Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków, ul. Łokietka 11, 50-243 Wrocław.

2) W sprawach związanych z danymi osobowymi można kontaktować się z inspektorem ochrony danych w Wojewódzkim Urzędzie Ochrony Zabytków we Wrocławiu:

Inspektor: Mateusz Adamczyk

Adres e-mail: iod@dwkz.pl

lub w siedzibie urzędu: Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków we Wrocławiu, ul. Łokietka 11, 50-243 Wrocław.

3) Administrator gromadzi dane osobowe w celu realizacji zadań wynikających z obowiązującego prawa, w szczególności ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami na podstawie art. 6 ust. 1 lit a, c i e RODO w celu przeprowadzenia postępowania administracyjnego lub załatwienia innych spraw nie administracyjnych. W związku z powyższym dane gromadzone dane osobowe mogą być przekazywane:

- A. podmiotom upoważnionym na podstawie obowiązujących przepisów prawa (np. Sądy, prokuratura, jednostki policji etc.);
- B. podmioty, które przetwarzają dane na podstawie zawartej przez Administratora umowy o przetwarzanie danych osobowych (np. kancelarie adwokackie reprezentujące Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, firmy informatyczne sprawujące nadzór nad siecią informatyczną, w której zapisane są gromadzone dane etc.)

4) Podanie danych osobowych jest dobrowolne, jednakże niepodanie danych niezbędnych do przeprowadzenia postępowania administracyjnego, m.in. takich jak imię, nazwisko, adres do korespondencji, w szczególnych sytuacjach nr PESEL może spowodować odmowę wszczęcia postępowania, wskutek braku możliwości ustalenia i identyfikacji strony postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 28 kodeksu postępowania administracyjnego. Powyższe nie dotyczy, jeżeli przepis obowiązującego prawa nakłada na stronę obowiązek wskazania określonych w danym przepisie prawnym danych identyfikujących tę osobę.

5) Zebrane dane nie będą przekazywane do Państw trzecich.

6) Dane osobowe będą przetwarzane przez okres niezbędny do realizacji wskazanego w pkt 3 celu przetwarzania, w tym również obowiązku archiwizacyjnego wynikającego z odrębnych ustaw i innych przepisów prawa w tym przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. 2018 r. poz. 217 ze zm.).

7) Każdy, kogo dane osobowe są przetwarzane przez Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, ma prawo do:

- A. dostępu do treści zgromadzonych danych;
- B. sprostowania danych;
- D. ograniczenia przetwarzania danych;
- E. przenoszenia danych;
- F. wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania danych;
- G. prawo do usunięcia danych osobowych, w sytuacji, gdy przetwarzanie danych nie następuje w celu wywiązania się z obowiązku wynikającego z przepisu prawa lub w ramach sprawowania władzy publicznej;

8) Zgromadzone dane osobowe nie będą poddawane zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji, w tym również profilowaniu.

9) Każdy, kto uważa, że jego dane są przetwarzane w sposób nieprawidłowy, ma prawo złożenia skargi do Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa Tel. 606-950-000

Potwierdzam zgodność z oryginałem str. 1-6
28.11.2024 r.